HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a opta)

10 iulie 2019*

„Trimitere preliminară – Codul vamal – Declarație vamală – Indicare eronată a subpoziției din Nomenclatura combinată – Decizie de rectificare – Articolul 78 din acest cod – Revizuirea declarației – Modificarea valorii de tranzacție – Articolul 221 din codul respectiv – Termen de prescripție a dreptului de recuperare a datoriei vamale – Întrerupere”

În cauza C-249/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos), prin decizia din 6 aprilie 2018, primită de Curte la 11 aprilie 2018, în procedura

Staatssecretaris van Financiën

împotriva

CEVA Freight Holland BV,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din domnul F. Biltgen, președinte de cameră, domnul J. Malenovský și doamna L. S. Rossi (raportoare), judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 februarie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru CEVA Freight Holland BV, de B. J. B. Boersma, advocaat;

– pentru guvernul neerlandez, de M. Bulterman și de J. M. Hoogveld, în calitate de agenți;

– pentru guvernul spaniol, de S. Jiménez García, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de W. Roels, de F. Clotuche-Duvieusart și de M. Kocjan, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 martie 2019,

* Limba de procedură: neerlandeza.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 78 și 221 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 (JO 2000, L 311, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 12) (denumit în continuare „Codul vamal”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Staatssecretaris van Financiën (secretarul de stat pentru finanțe, Țările de Jos, denumit în continuare „secretarul de stat”), pe de o parte, și CEVA Freight Holland BV (denumită în continuare „CEVA Freight”), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea anumitor înștiințări de plată a taxelor vamale adresate acestei societăți.

Cadrul juridic

3 Regulamentul nr. 2913/92 a fost abrogat și înlocuit de Regulamentul (CE) nr. 450/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2008 de stabilire a Codului vamal comunitar (JO 2008, L 145, p. 1). Cu toate acestea, în temeiul articolului 188 din acest din urmă regulament, acesta nu este, în ceea ce privește dispozițiile care urmează, aplicabil litigiului principal. Astfel, acest litigiu rămâne guvernat de dispozițiile Codului vamal.

4 Articolul 29 alineatul (1) din Codul vamal prevedea:

„Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității […]”

5 Articolul 65 din acest cod prevedea:

„La cererea sa, declarantul este autorizat să rectifice una sau mai multe date ale declarației după ce aceasta a fost acceptată de autoritățile vamale. Rectificarea nu are ca efect extinderea aplicării declarației asupra altor mărfuri decât cele care au făcut inițial obiectul declarației.

Cu toate acestea, nu se permite nicio rectificare atunci când autorizația se solicită după ce autoritățile vamale:

(a) au informat declarantul că intenționează să examineze mărfurile sau

(b) au stabilit că datele în cauză sunt incorecte sau

(c) au acordat liberul de vamă.”

6 Articolul 76 alineatul (1) din respectivul cod prevede:

„Pentru a simplifica îndeplinirea formalităților și procedurilor pe cât posibil concomitent cu executarea corectă a operațiunilor, autoritățile vamale, în condițiile prevăzute în conformitate cu procedura comitetului, acordă permisiunea ca:

[…]

(c) mărfurile să fie plasate sub regimul în cauză printr-o înscriere în evidențe; în acest caz, autoritățile vamale pot scuti declarantul de a prezenta mărfurile în vamă.

[…]”

7 Articolul 78 din același cod prevedea:

„(1) Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

[…]

(3) Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.”

8 Articolul 201 alineatul (2) din Codul vamal avea următorul cuprins:

„O datorie vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză.”

9 Articolul 221 alineatele (1)-(3) din acest cod prevedea:

„(1) De îndată ce a fost înscrisă în evidența contabilă, valoarea drepturilor se comunică debitorului în conformitate cu normele corespunzătoare.

(2) Dacă valoarea drepturilor datorate a fost înscrisă orientativ în declarația vamală, autoritățile vamale pot să prevadă faptul că aceasta nu poate fi comunicată în conformitate cu alineatul (1) decât dacă valoarea drepturilor indicate nu corespunde cu cea stabilită de autorități.

Fără a aduce atingere aplicării articolului 218 alineatul (1) paragraful al doilea, dacă se face uz de posibilitatea prevăzută în paragraful precedent, acordarea liberului de vamă pentru mărfuri de către autoritățile vamale echivalează cu comunicarea către debitor a valorii drepturilor înscrise în evidența contabilă.

(3) Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală. Acest termen se suspendă din momentul introducerii unei acțiuni în conformitate cu articolul 243, pe durata acțiunii.”

10 Articolul 147 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 1762/95 al Comisiei din 19 iulie 1995 (JO 1995, L 171, p. 8, Ediție specială, 02/vol. 8, p. 22, denumit în continuare „Regulamentul de punere în aplicare”), prevedea la alineatul (1):

„În sensul articolului 29 din [Codul vamal], faptul că mărfurile care fac obiectul unei tranzacții sunt declarate pentru a fi puse în liberă circulație se consideră drept indiciu suficient că ele au fost vândute în vederea exportului către teritoriul vamal al Comunității. În cazul unor vânzări succesive înainte de evaluare, numai ultima vânzare care a dus la introducerea mărfurilor pe teritoriul vamal comunitar sau vânzarea care are loc pe teritoriul vamal comunitar înainte de punerea în liberă circulație a mărfurilor constituie un astfel de indiciu.

Atunci când se declară un preț cu referire la o vânzare care are loc înaintea ultimei vânzări pe baza căreia au fost introduse mărfurile pe teritoriul vamal comunitar, trebuie să se demonstreze autorităților vamale în mod corespunzător că această vânzare de mărfuri a avut loc în scopul exportării pe teritoriul vamal respectiv.

Se aplică dispozițiile articolelor 178-181a."

Litigiul principal și întrebările preliminare

11 În calitate de comisionar în vamă, CEVA Freight întocmește, la cererea importatorilor, declarații de punere în liberă circulație în mod simplificat, în aplicarea procedurii prevăzute la articolul 76 alineatul (1) litera (c) din Codul vamal.

12 Între 1 martie și 31 octombrie 2010 inclusiv, CEVA Freight a întocmit astfel de declarații în vederea punerii în liberă circulație a unor diverse modele de playere media. În acest scop, ea a clasificat aceste playere la subpozițiile tarifare 8471 70 50 și 8517 62 00 din Nomenclatura combinată, cărora le corespundea o rată a taxelor vamale de 0 %. Autoritățile vamale au acordat liberul de vamă pentru playerele media respective, fără impunerea unor taxe vamale la import.

13 În anul 2011, în urma unui control al acestor declarații, inspectorul vamal a considerat că playerele media în cauză ar fi trebuit să fie clasificate la subpoziția tarifară 8521 90 00 din Nomenclatura combinată, căreia îi corespundea o rată a taxelor vamale de 13,9 %.

14 Prin scrisoarea din 22 februarie 2013, acest inspector a informat CEVA Freight cu privire la intenția sa de a proceda la rectificarea taxelor vamale. În cadrul acestei rectificări, el a stabilit valoarea în vamă a playerelor media bazându-se pe prețul declarat de CEVA Freight, și anume prețul la care importatorii vânduseră playerele media.

15 La 27 februarie 2013, în răspunsul său către inspectorul vamal, CEVA Freight a solicitat, în temeiul articolului 78 din Codul vamal, revizuirea valorii în vamă, solicitând ca aceasta să fie calculată pe baza prețului, mai mic, pe care producătorul playerelor media, stabilit în Asia, îl facturase importatorilor, acest preț putând fi de asemenea reținut în vederea calculării valorii în vamă.

16 Acest inspector a emis o decizie de impunere unică în data de 28 februarie 2013, care regrupa înștiințările de plată referitoare la declarațiile de import în cauză. Această decizie a fost primită de CEVA Freight la 4 martie 2013.

17 CEVA Freight a introdus o contestație împotriva înștiințărilor de plată respective, prin care și-a reiterat cererea de revizuire.

18 Întrucât inspectorul vamal a respins, în esență, această cerere, CEVA Freight a introdus o acțiune la Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam, Țările de Jos), care, prin hotărârea din 10 februarie 2016, i-a impus acestuia să se pronunțe din nou cu privire la cererea de revizuire. Secretarul de stat a declarat recurs împotriva acestei hotărâri la Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos).

19 Instanța de trimitere precizează că nu se contestă faptul că, la data la care a întocmit declarațiile vamale, CEVA Freight nu avea îndoieli cu privire la interpretarea corectă sau la aplicabilitatea articolului 147 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare coroborat cu articolul 29 din Codul vamal. Aceasta arată că societatea respectivă considera totuși că, din moment ce playerele media puteau fi importate cu scutire de toate taxele vamale, indicarea cuantumului prețului lor nu avea nicio relevanță. Această instanță arată că secretarul de stat susține în fața sa că, pentru a proceda la

revizuirea unei declarații în aplicarea articolului 78 din Codul vamal, este irelevant dacă declarantul a săvârșit sau nu o eroare. Numai caracterul „incorect” sau „incomplet” al informațiilor conținute în declarație ar permite să se procedeze la revizuirea acesteia.

20 Potrivit instanței respective, este cu siguranță posibil să se considere că, în absența oricărei inexactități a informațiilor conținute în declarație, declarantul este legat de informațiile pe care le-a declarat și trebuie să țină seama de faptul că aceste informații trebuie să poată fi utilizate fără rezerve de autoritățile vamale, inclusiv în cadrul verificării valorii datoriei vamale. Cu toate acestea, nici dispozițiile materiale din Codul vamal sau din Regulamentul de punere în aplicare referitoare la valoarea în vamă, nici obiectivul sau finalitatea acestor dispoziții nu s-ar opune ca, după acceptarea unei declarații vamale, declarantul să furnizeze alte elemente suplimentare pentru stabilirea valorii în vamă a mărfurilor în cauză. În această din urmă ipoteză, instanța de trimitere arată că, în circumstanțele unui litigiu precum cel aflat pe rolul său, administrația fiscală ar fi obligată să diminueze valoarea în vamă a mărfurilor, independent de absența unei erori din partea declarantului.

21 În plus, CEVA Freight, care a formulat un recurs incident, susține în special că Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam) a încălcat articolul 221 alineatul (3) din Codul vamal atunci când a considerat că decizia de impunere nu era tardivă, pentru motivul că, în scopul calculării termenului de prescripție prevăzut la această dispoziție, trebuia să se țină seama de data trimiterii deciziei de impunere, astfel cum este prevăzut de dispozițiile naționale aplicabile în litigiul principal, iar nu de data primirii deciziei de către debitor. Prin urmare, s-ar pune problema dacă condiția prevăzută la articolul 221 alineatul (3) din acest cod, potrivit căreia comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală, este îndeplinită atunci când această comunicare nu a fost primită de debitor înainte de expirarea acestui termen.

22 Instanța de trimitere amintește, în această privință, că normele privind comunicarea prevăzute la articolul 221 alineatul (1) din codul respectiv intră sub incidența ordinii juridice interne a fiecărui stat membru. Aceasta ridică problema dacă le revine, așadar, statelor membre sarcina de a stabili data la care se consideră că a avut loc comunicarea către debitor sau dacă modalitățile de stabilire a acestei date intră sub incidența dreptului Uniunii. Într-un astfel de caz, instanța de trimitere ridică de asemenea problema dacă ar trebui să se rețină în acest scop data expedierii sau data primirii acestei comunicări.

23 Ținând seama de ceea ce precedă, Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 78 din [Codul vamal] trebuie interpretat în sensul că, în cadrul unei înscrieri ulterioare în evidența contabilă și prin trimitere la articolul 147 alineatul (1) al doilea paragraf din [Regulamentul de punere în aplicare], un declarant poate alege un alt preț de tranzacție, mai mic, pentru mărfurile importate, în vederea reducerii datoriei vamale?

2) a) Pentru aplicarea articolului 221 alineatul (3) din [Codul vamal], stabilirea momentului la care a avut loc comunicarea către debitor constituie o problemă de drept al Uniunii?
b) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare litera a), articolul 221 alineatul (3) din [Codul vamal] trebuie interpretat în sensul că comunicarea către debitor prevăzută la această dispoziție trebuie să fi fost primită de debitor în termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală sau este suficient ca această comunicare să fi fost trimisă debitorului în acest termen?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

24 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 78 din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, atunci când declarantul dispune de posibilitatea de a alege prețul mărfurilor vândute pentru export pe teritoriul Uniunii care poate fi reținut ca bază de evaluare pentru stabilirea valorii în vamă, acesta poate solicita, în temeiul articolului 78 menționat, revizuirea declarației vamale pe care a întocmit-o în scopul de a obține înlocuirea prețului inițial indicat cu un preț de tranzacție mai mic în vederea reducerii valorii datoriei sale vamale.

25 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie amintit că din articolul 29 din Codul vamal, precum și din articolul 147 din Regulamentul de punere în aplicare rezultă că, în cazul vânzărilor succesive de mărfuri în vederea importului pe teritoriul vamal al Uniunii, importatorul este liber să aleagă, dintre prețurile stabilite pentru fiecare dintre aceste vânzări, pe cel care va fi reținut drept bază pentru stabilirea valorii în vamă a mărfurilor vizate, cu condiția să fie în măsură să prezinte autorităților vamale toate elementele și documentele necesare în legătură cu prețul ales (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 februarie 2008, Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, punctele 27-31, precum și jurisprudența citată).

26 În plus, în conformitate cu articolul 65 din acest cod, la cererea sa, declarantul este autorizat să rectifice una sau mai multe informații ale declarației după ce aceasta a fost acceptată de autoritățile vamale. Rezultă că declarantul poate, în particular, să revină asupra prețului pe care l-a ales ca bază pentru stabilirea valorii în vamă a mărfurilor în cauză.

27 Desigur, astfel cum amintește Comisia, în ceea ce privește articolul 8 alineatul (1) litera (a) din Directiva 79/695/CEE a Consiliului din 24 iulie 1979 privind armonizarea procedurilor de punere în liberă circulație a mărfurilor (JO 1979, L 205, p. 19), dispoziție în esență identică cu articolul 65 al doilea paragraf litera (c) din Codul vamal, Curtea a precizat că, dacă importatorul s-a referit la unul dintre prețurile care pot fi reținute ca bază pentru stabilirea valorii în vamă, acesta nu poate rectifica declarația respectivă după ce a fost acordat liberul de vamă pentru punerea în liberă circulație a mărfurilor (Hotărârea din 6 iunie 1990, Unifert, C-11/89, EU:C:1990:237, punctul 21).

28 Cu toate acestea, dacă, înainte de intrarea în vigoare a Codului vamal, la 1 ianuarie 1994, era interzis unui declarant să își rectifice declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri, articolul 78 din acest cod a introdus totuși, în mod expres, începând cu această din urmă dată, posibilitatea unei revizuiri de către autoritățile vamale a unei declarații vamale la cererea declarantului prezentată după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri (Hotărârea din 20 octombrie 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, punctele 61 și 62).

29 Astfel, articolele 65 și 78 din Codul vamal prevăd în prezent două regimuri diferite aplicabile, înainte și, respectiv, după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri, modificărilor care pot fi aduse informațiilor luate în considerare pentru stabilirea valorii în vamă și, pe cale de consecință, a taxelor la import (Hotărârea din 20 octombrie 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, punctul 64).

30 Pe de o parte, acest articol 65 dă dreptul la rectificarea unilaterală de către declarantul însuși a declarației sale vamale atât timp cât liberul de vamă pentru mărfuri nu a fost acordat. Acest drept se explică prin faptul că, până la acordarea liberului de vamă, exactitatea rectificărilor poate, dacă este cazul, să fie verificată cu ușurință de autoritățile vamale prin intermediul unui control fizic al mărfurilor. În plus, rectificarea poate interveni, dacă este cazul, atunci când cuantumul taxelor la import nu a fost încă stabilit de autoritățile vamale (Hotărârea din 20 octombrie 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, punctul 65).

31 Pe de altă parte, articolul 78 din Codul vamal instituie un regim mai restrictiv. Acest articol se aplică după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri, într-un moment în care prezentarea acestora se poate dovedi imposibilă și în care taxele la import au fost deja stabilite. Astfel, acesta încredințează autorităților vamale realizarea unei revizuiri solicitate de declarant și supune o asemenea revizuire aprecierii lor în ceea ce privește atât principiul, cât și rezultatul său (Hotărârea din 20 octombrie 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, punctul 66).

32 Or, articolul 78 alineatul (3) din acest cod nu distinge între erori sau omisiuni care ar fi putea fi corectate și altele care nu ar putea fi corectate. Termenii „informații incomplete sau incorecte”, care figurează la această dispoziție, trebuie interpretați în sensul că acoperă atât erorile sau omisiunile materiale, cât și erorile de interpretare a dreptului aplicabil (Hotărârea din 20 octombrie 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, punctul 63).

33 Prin urmare, trebuie să se verifice dacă declarațiile făcute de CEVA Freight conțin o informație incorectă sau incompletă în ceea ce privește prețul mărfurilor care trebuie reținut ca bază pentru determinarea valorii în vamă a mărfurilor.

34 Din dosarul prezentat Curții rezultă că prețul declarat de CEVA Freight corespundea prețului de vânzare a mărfurilor practicat de societățile în numele cărora CEVA Freight întocmea aceste declarații, că acest preț era, prin urmare, corect din punct de vedere material și că, prin cererea sa, CEVA Freight nu avea nicidecum intenția de a-l corecta.

35 Cu toate acestea, rezultă de asemenea de aici că, indicând în declarațiile sale că mărfurile în cauză trebuiau să fie clasificate la o subpoziție tarifară incorectă, CEVA Freight săvârșise o eroare în interpretarea dreptului aplicabil.

36 O astfel de eroare a avut în mod evident consecințe asupra alegerii valorii de tranzacție a acestor mărfuri, și anume prețul efectiv plătit sau cel de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Uniunii, care poate fi reținută ca bază pentru stabilirea valorii în vamă a acestora, în conformitate cu articolul 29 din Codul vamal și cu articolul 147 din Regulamentul de punere în aplicare.

37 Astfel, la data acestor declarații, CEVA Freight considerase în mod eronat că mărfurile în cauză trebuiau clasificate la o subpoziție tarifară pentru care era prevăzută o taxă vamală de 0 % și că, prin urmare, valoarea de tranzacție a acestor mărfuri nu avea nicio incidență asupra valorii datoriei sale vamale. În consecință, tocmai pe baza acestei interpretări eronate a Codului vamal și în special a definiției subpoziției tarifare relevante, CEVA Freight a indicat ulterior prețul care trebuie reținut ca bază pentru stabilirea valorii în vamă. Din dosarul de care dispune Curtea reiese în mod clar că, dacă CEVA Freight ar fi interpretat la data declarațiilor în cauză în mod corect subpoziția aplicabilă, căreia îi corespundea o taxă vamală de 13,9 %, aceasta ar fi declarat o valoare de tranzacție mai mică în scopul reducerii valorii datoriei sale vamale.

38 Or, în măsura în care o astfel de eroare de interpretare a dreptului aplicabil de către declarant l-a determinat să indice pentru mărfurile care au făcut obiectul unor vânzări succesive cea mai ridicată valoare de tranzacție a acestora ca bază pentru stabilirea valorii în vamă, această eroare nu poate fi considerată ca reprezentând exercitarea unei alegeri, prin definiție voluntară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 octombrie 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, punctul 69).

39 Prin urmare, ținând seama de jurisprudența menționată la punctul 32 din prezenta hotărâre, valoarea de tranzacție indicată într-o declarație vamală de un declarant precum cel în discuție în litigiul principal constituie o informație incorectă, în sensul articolului 78 din Codul vamal, care dă dreptul autorităților vamale de a proceda la revizuirea acestei declarații.

40 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 78 din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, atunci când declarantul dispune de posibilitatea de a alege prețul mărfurilor vândute pentru export pe teritoriul Uniunii Europene care poate fi reținut ca bază de evaluare pentru stabilirea valorii în vamă și când rezultă dintr-un control ulterior că declarația vamală pe care a întocmit-o conține o eroare de clasificare vamală a mărfurilor în cauză care determină aplicarea unei taxe vamale mai ridicate, acesta poate solicita, în temeiul articolului 78, revizuirea declarației respective în scopul de a obține înlocuirea prețului inițial indicat cu un preț de tranzacție mai mic în vederea obținerii reducerii valorii datoriei sale vamale.

Cu privire la a doua întrebare

41 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 221 alineatele (1) și (3) din Codul vamal trebuie să fie interpretat în sensul că permite să se stabilească data la care se consideră că a fost efectuată comunicarea către debitor a valorii taxelor în scopul de a întrerupe termenul de prescripție de trei ani a datoriei vamale și, în caz afirmativ, dacă trebuie să se rețină data expedierii comunicării de către autoritățile vamale sau cea a primirii acestei comunicări de către debitor.

42 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să se arate că, în temeiul articolului 221 alineatul (1) din Codul vamal, valoarea taxelor se comunică debitorului în conformitate cu normele corespunzătoare, de îndată ce a fost înscrisă în evidența contabilă.

43 Legiuitorul Uniunii a urmărit să armonizeze, la alineatul (3) al acestui articol 221, termenul în care autoritățile vamale trebuie să procedeze la comunicarea menționată, precum și momentul de la care începe să curgă termenul respectiv. Acesta nu a precizat însă nici normele privind o astfel de comunicare, nici data la care aceasta trebuie să intervină pentru a întrerupe termenul respectiv. Acest lucru se explică prin circumstanța că, astfel cum Curtea a arătat deja, norma prevăzută la articolul 221 alineatul (3) din Codul vamal nu se aplică decât în cazul comunicării cuantumului taxelor vamale către debitor, iar punerea sa în aplicare revine, pe acest temei, numai autorităților vamale naționale, competente să efectueze o astfel de comunicare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2003, Țările de Jos/Comisia, C-156/00, EU:C:2003:149, punctele 63 și 64, precum și Hotărârea din 15 martie 2018, Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, punctul 81).

44 Astfel, în măsura în care reglementarea vamală a Uniunii nu prevede nicio dispoziție referitoare la conținutul noțiunii de „norme corespunzătoare” sau care să atribuie competență unor entități, altele decât statele membre și autoritățile lor, pentru a determina normele menționate, trebuie să se considere că acestea intră sub incidența ordinii juridice interne a statelor membre și că autoritățile naționale procedează, în cadrul executării acestei reglementări, în conformitate cu normele procedurale și cu normele de fond ale dreptului lor național (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 februarie 2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, punctele 52 și 53).

45 Prin urmare, revine statelor membre sarcina de a stabili data la care se consideră că a fost efectuată comunicarea către debitor a valorii taxelor datorate. Astfel cum Curtea a avut deja ocazia să precizeze, revine, în orice caz, autorităților naționale competente sarcina să asigure o comunicare care să îi permită debitorului datoriei vamale să își cunoască în mod exact taxele (Hotărârea din 23 februarie 2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, punctul 53).

46 În sfârșit, este important să se sublinieze că determinarea normelor potrivit cărora comunicarea către debitor a valorii taxelor se efectuează în scopul întreruperii termenului de prescripție prevăzut la articolul 221 alineatul (3) din Codul vamal constituie o modalitate procedurală menită să asigure protecția unui drept conferit de dreptul Uniunii unui justițiabil, precum CEVA Freight, și anume acela de a nu mai datora, la expirarea termenului menționat, nicio taxă vamală pentru importul mărfurilor în cauză pe teritoriul vamal al Uniunii.

47 Rezultă că statele membre, atunci când stabilesc data la care se consideră că a fost efectuată comunicarea către debitor, care determină, în conformitate cu articolul 221 alineatul (3) din Codul vamal, întreruperea termenului de prescripție, trebuie să se asigure că dispozițiile naționale aplicabile, pe de o parte, nu sunt mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor proceduri similare din dreptul intern (principiul echivalenței) și, pe de altă parte, nu fac practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 aprilie 2010, Barth, C-542/08, EU:C:2010:193, punctul 17 și jurisprudența citată).

48 Având în vedere tot ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 221 alineatele (1) și (3) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că revine statelor membre sarcina de a stabili, cu respectarea principiilor efectivității și echivalenței, data la care se consideră că a fost efectuată comunicarea către debitor a valorii taxelor în scopul de a întrerupe termenul de prescripție de trei ani la expirarea căruia datoria vamală este stinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

1) **Articolul 78 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000, trebuie interpretat în sensul că, atunci când declarantul dispune de posibilitatea de a alege prețul mărfurilor vândute pentru export pe teritoriul Uniunii Europene care poate fi reținut ca bază de evaluare pentru stabilirea valorii în vamă și când rezultă dintr-un control ulterior că declarația vamală pe care a întocmit-o conține o eroare de clasificare vamală a mărfurilor în cauză care determină aplicarea unei taxe vamale mai ridicate, acesta poate solicita, în temeiul articolului 78, revizuirea declarației respective în scopul de a obține înlocuirea prețului inițial indicat cu un preț de tranzacție mai mic în vederea obținerii reducerii valorii datoriei sale vamale.**

2) **Articolul 221 alineatele (1) și (3) din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2700/2000, trebuie interpretat în sensul că revine statelor membre sarcina de a stabili, cu respectarea principiilor efectivității și echivalenței, data la care se consideră că a fost efectuată comunicarea către debitor a valorii taxelor în scopul de a întrerupe termenul de prescripție de trei ani la expirarea căruia datoria vamală este stinsă.**

Semnături